

Дипломатія Української держави доби Центральної Ради

УДК 94:327

Дмитро ВЕДЕНЄВ,
доктор історичних наук,
професор кафедри
дипломатичної та
консульської служби
Дипломатичної академії
України при МЗС

Дев'яносто п'ять років минуло з того часу, як відроджена у ХХ ст. Українська держава ввійшла у сферу міжнародних відносин. Міжнародні змагання країни 1917-1920 рр. розгорталися у вкрай несприятливих зовнішніх і військово-політичних умовах, і багато в чому, враховуючи тогочасну розстановку сил і збіг інтересів на міжнародній арені, були приречені на поразку.

Однак, досвід цього періоду до 1991 р. залишався єдиним і унікальним надбанням справді суверенного державотворення в Україні, і в тому числі – єдиним доробком у площині міжнародних відносин і дипломатичної діяльності, теорії та практики дипломатії, адже зовнішньополітичне відомство України стало, по суті ровесником відтворення Української держави.

Відсвяткувавши 95-річний ювілей дипломатичної служби України, ми знову повертаємося до того часу, овіяного романтикою революційних перетворень і надій на самостійне державне існування в сім'ї європейських народів. Після повалення Тимчасового уряду в Петрограді влада в Києві перейшла до Центральної Ради. Уночі 20 листопада 1917 р. на засіданні Малої Ради Михайло Грушевський проголосив укладений фракціями УСДРП і УПСР ІІІ Універсал Центральної Ради. «Віднині Україна стає Українською Народною Республікою. Не відділяючись від Російської Республіки й зберігаючи єдність її, ми твердо станемо на нашій землі, щоб силами нашими допомогти всій Росії, щоб уся Російська Республіка стала Федерацією рівних і вільних народів», – ішлося в Універсалі.¹ Цей документ закріпив прерогативу Центральної Ради й уряду «творити лад на наших землях, давати закони й правити» до скликання Установчих Зборів.

Фактично, ІІІ Універсал встановлював в Україні власний державний лад у формі демократичної республіки, із законодавчою та виконавчою гілками влади, головними конституційними принципами, точною державною територією. Хоча положення про федеративну орієнтацію України було збережено, це лише формально обмежувало самостійну зовнішньополітичну актив-

The basement of the diplomatic service of the Central Council is analyzed in the article. The article deals with the theoretical, political, legal and ideological foundations of national statehood, the key elements of democratic values in the formation and development of the foreign policy priorities of the Ukrainian state
Keywords: Ukrainian diplomacy, state, Central Council, Foreign Service

ність республіки. По-перше, керівництво України не визнало влади радянського уряду в Петрограді. По-друге, самої федерації реально не існувало. Генеральний Секретаріат України 25-26 листопада 1917 р. направив урядам автономних державних утворень козачих військ, народів Північного Кавказу, Закавказзя, Сибіру, Криму, Білорусії, Молдавії ноту з пропозицією створити «однорідне соціалістичне правительство» федеративної Росії на принципах демократичного устрою кожної держави, широких прав і свобод людини, невтручання у внутрішні справи суб'єктів федерації.² Однак, ця ініціатива української сторони, за умов загальноросійського політичного хаосу, не мала практичних наслідків.

Після проголошення ІІІ Універсалу розпочалося створення центральної установи зовнішньополітичної служби України – генерального секретаріату міжнародних справ. Його кадровою базою стало відомство міжнаціональних відносин, а керівником призначено О. Шульгіна. Генеральний секретар міжнаціональних справ О. Шульгін 22 грудня 1917 р. подав до Малої Ради законопроект «Про створення гене-

рального секретарства міжнародних справ» із функціями ведення міжнародних зносин і охорони прав громадян УНР за кордоном (нині цей день проголошений професійним святом – Днем української дипломатії). На засіданні Центральної Ради 26 грудня голова уряду УНР В. Винниченко офіційно повідомив про створення відомства міжнародних зносин України.³ Створення УНР активізувало контакти країн Антанти з Україною. Генерал Табуї 18 грудня 1917 р. повідомив голові уряду УНР, що французьке керівництво доручило йому запитати Україну про необхідність надання їй фінансової та військово-технічної допомоги. Українська сторона знову пов'язала це питання з проблемою встановлення дипломатичних відносин між УНР і державами Згоди. Табуї 3 січня 1918 р. подав генеральному секретареві міжнародних справ офіційний лист про своє призначення Генеральним комісаром (повноважним представником) Франції при уряді України. Колишній британський консул в Одесі П. Багге 6 січня подав ноту про його призначення представником Англії в Україні.⁴

Головним напрямом дій шойно започаткованої служби міжнародних зносин УНР стала гуманна справа припинення світової війни. Досягнення миру розглядалося в офіційних колах республіки як відправний момент власного державного врядування та проведення такої зовнішньої політики, що базується на об'єктивних національно-державних інтересах. «У наших теперішніх умовах міжнародних стосунків, – підкреслював офіційний орган «Нова Рада», – ...повинен панувати погляд, що найперше Україні потрібен мир, після чого вона стане до упорядкування свого господарського, економічного життя, рішаючи вже потім, по війні, ті чи інші економічні питання, український уряд буде стояти не на тім чи іншій «фільстві», а на тверезім обрахункові політичних та економічних чинників, вигідних перш за все для самої України».⁵

Уряд України 24 грудня 1917 р. направив до всіх воюючих і нейтральних держав ноту, де зазначалося, що Українська Народна Республіка «виступає самостійно в міжнародних справах через своє правителство, яке заступає інтереси українського народу» до того часу, поки не буде створено загальноросійську федеративну владу. Нота закликала всі воюючі держави негайно припинити бойові дії та зібратися на мирний міжнародний форум. Висловлювалося бажання України взяти участь у мирних переговорах на основі безумовного визнання права нації на самовизначення, відмови від анексії і контрибуцій, матеріальної до-

помоги постраждалим у війні малим державам і народам.⁶

Цей документ, як бачимо, мав комплексний характер і відбивав погляди українського керівництва як на майбутню долю державності України, так і на головні засади її зовнішньополітичного курсу, теоретичні засади та практичні кроки дипломатії. Згадана нота, що фактично стала політичною платформою України в міжнародних зносинах, була також доведена українською стороною до відома всіх учасників мирних переговорів у Бресті та оголошена О. Шульгіним на засіданні Малої Ради 22 січня 1918 року. У відповідь на це документ УНР уже 26 грудня 1917 р. надійшла телеграма від Центральних держав, у якій висловлювалася готовність «вітати повноважних представників УНР як учасників мирних переговорів у Бресті».

Розпочалося формування дипломатичної репрезентації України на мирні переговори в Бресті. Воно йшло методом висування членів делегації від провідних політично-партійних фракцій Центральної Ради. Відтак до складу делегації потрапили від УПСР В. Голубович, М. Любинський, О. Севрюк, П. Полоз, від УСДРП – М. Левицький (усі згадані особи були й членами УЦР), а також економічний радник проф. С. Остапенко. Делегацію очолив голова відомства торгівлі та промисловості В. Голубович. Із 1 лютого його змінив на цій посаді О. Севрюк, у зв'язку з призначенням В. Голубовича головою уряду УНР.

Пізніше уряд УНР склав

для посланців до Бресту «Інструкцію Комісарам Генерального Секретаріату в справі ведення перемир'я», у якій зазначалося, що «комісари повинні в своїй діяльності керуватися постановами Центральної Ради і Генерального Секретаріату і працювати надалі в тісному контакті з цими вищими органами УНР».⁷ Фактично, це був перший нормативний документ керівництва республіки щодо поточної роботи дипломатичних установ УНР. Він встановив у вигляді Центральної Ради й уряду вищі державні інстанції керівництва міжнародними акціями з боку зовнішньополітичної служби України. Разом з тим документом бракувало детального розроблення конкретних питань державного управління установами міжнародних зносин, що було обумовлено як необхідністю оперативного запровадження представництва УНР у Бресті, так і відсутністю необхідного досвіду зовнішньополітичної діяльності молодого українського державності.

Із 6 січня 1918 р. делегація УНР розпочала роботу в Бресті. На спільному засіданні всіх делегацій 10 січня В. Голубович зробив заяву, в якій наголошува-

лося, що Україна «починає з теперішнім моментом своє міжнародне існування, яке вона втратила більш ніж 250 років тому, і виступає в міжнародних зносинах в цілій об'ємі своїх прав на цій полі».⁸ Того ж дня представники країн Четвірного союзу й Радянської Росії визнали делегацію УНР повноправним учасником переговорів.

Брестська угода встановлювала нові кордони України, сторони, що домовлялися, обопільно відмовлялися від сплати коштів війни, обумовлювали обмін військовополоненими й інтернованими особами. Договір передбачав австро-німецьку збройну допомогу Україні в боротьбі з військами радянського уряду, хоча на ділі збройна присутність іноземних військ ставила керівництво УНР у залежне від Центральних держав становище, включаючи й контроль над міжнародними взаєминами країни. У цьому документі містилося надзвичайно важке для України зобов'язання поставок до Німеччини та Австро-Угорщини великої кількості сільськогосподарських продуктів.

Підписання Брестської мирної угоди було вкрай

важливим для подальшого розвитку зовнішньої політики та її державного апарату в Україні. Нові можливості для цього відкрило визнання УНР низкою іноземних держав де-юре. Розвиток зовнішньополітичної служби, її закордонного компонента стимулювали й відповідні положення договору. Сторони, що домовлялися, зобов'язувалися «негайно після підписання сей умови» встановити дипломатичні відносини та обмінятися повноважними представниками, а після ратифікації мирної угоди сторони мали намір запровадити одна у одній генеральні консульства, консульства та віце-консульства «в усіх портах, містах і інших місцевостях їх територій».⁹

Фактично, поставало завдання творення власної зовнішньополітичної (дипломатичної) служби за умов практично повної відсутності її апарату, державно-організаційних підвалин служби, якогось необхідного досвіду її будівництва. Вироблення головних правових і організаційних засад відомства відбувалося паралельно зі створенням його апаратної структури, закордонних установ. Відомство міжнародних справ УНР у добу Центральної Ради очолював В. Голубович, а з 14 березня 1918 р. – М. Любинський.

Цілком природно, що головне навантаження з вироблення головних підвалин служби припало на центральний апарат міністерства закордонних справ. Воно виробляло проекти відповідних законодавчих актів, які розглядалися урядом і затверджувалися парламентом

республіки. На початку 1918 р. МЗС УНР виробило «Проект організації Народного Міністерства Справ Закордонних», у якому йшлося про пріоритетні напрями роботи міжнародного відомства в цілому та пропонувалася організаційно-штатна структура його центрального апарату. Цей документ встановлював такі головні функції центральної ланки відомства:

- вести політичні зносини України з іноземними державами;
- охороняти інтереси українських громадян за межами УНР та іноземних підданих в Україні;
- виробляти проекти законів щодо згаданих вище завдань;
- зберігати проекти законів щодо роботи відомства, міжнародно-правові акти України.¹⁰

Відбувалося становлення в правовому й організаційному відношенні центрального апарату зовнішньополітичної служби УНР за функціональним принципом, шляхом відокремлення певних підрозділів, що відповідали за конкретні напрями роботи відомства.

Проголосивши державний суверенітет, Україна прагнула до розповсюдження за кордоном свого дипломатичного представництва. Багато уваги справі теоретичного обґрунтування розвитку міжнародних контактів української державності почав приділяти визнаний ідеолог відродження національної державності М. Грушевський. Мріючи про перетворення України в сучасну державу на шляхах демократичного розвитку, він ретельно аналізував у своїх роботах 1918 р., що

Проголошення III Універсалу Центральної Ради. У центрі зліва направо стоять лідери Української революції: Симон Петлюра, Володимир Винниченко, Михайло Грушевський

увійшли до збірки «На порозі нової України», історію зовнішніх зносин і сучасне геополітичне становище УНР.

Михайло Грушевський закликав до налагодження всебічних взаємин з усіма сусідами без винятку: «Не зв'язуючись ніякими симпатіями чи антипатіями, ніякими упередженнями, ...брати і в сфері старих зв'язків колишньої Російської держави, і нових зв'язків з Центральними державами і поза ними». Як провідні напрями міжнародних змагань України, Грушевський виділяв «західну орієнтацію» і «орієнтацію чорноморську»: «...історичні умови життя орієнтували Україну на Захід, географічно орієнтували і орієнтують на полудення, на Чорне море». Після війни з Радянською Росією учений наповнив новим змістом свою стару ідею федералізму, розуміючи під нею «федерацію світову, ...і як першу ступінь до такої федерації ... вважаю економічне й культурне сотрудництво, кооперацію народів Чорного моря».¹¹

Хоча об'єктивно зовнішня політика та практична

дипломатія України була відкритою для відносин з усіма країнами, незалежно від їх блокової належності, на створення системи дипломатичного представництва УНР негативно впливали певні фактори міжнародного порядку. По-перше, це само по собі дуже обмежене коло країн, що визнали українську державу де-факто або де-юре – країни Четвірного блоку, Англія, Франція, Радянська Росія, Румунія. Якщо врахувати негативне ставлення останніх чотирьох країн до УНР, то стають зрозумілими дуже несприятливі зовнішні умови існування України та розбудови її дипломатичного представництва. Вступ УНР у відносини з австро-німецьким блоком і підписання Брестської угоди перервали взаємини держав Згоди з Україною. Оскільки ці держави фактично встановлювали політичний клімат Західної Європи, то й решта іноземних держав більш стримано почали ставитися до УНР, не бажаючи псувати відносини з Антантою. Крім того, нова держава, за словами О. Шульгіна, зіткнулася з «повною необізнаніс-

тю в українських справах світової дипломатії».¹²

Нарешті, розвиткові зовнішньополітичних контактів України заважала залежність, у якій вона опинилася від Берліна та Відня. Зрозуміло, що їх уряди не могли не заперечувати встановленню відносин між Україною та своїми противниками по світовій війні, обмежуючи міжнародну самостійність УНР. Ставлення до останньої з їхнього боку мало цілком прагматичний характер: за словами кайзера Вільгельма II, «ми пішли в Україну, щоб отримати продовольство... Ми не повинні піддаватися ілюзіям, що Україна на довгий час може бути відірваною від Великої Росії... Вони знов об'єднаються».¹³ Як зазначав політичний діяч В. Андрієвський, німці прийшли в Україну «зовсім не на те, щоб гратися з нашими безвусими політиками в «соціалізм», вигадувати найдемократичніші системи державного правління і розв'язувати тому подібні великі проблеми, за якими Центральна Рада досі не мала часу звернути увагу...»¹⁴

Безумовно, у період Центральної Ради найважливішим представництвом УНР за кордоном була делегація в Бресті – з огляду на значення міжнародних наслідків Брестської угоди для України. Однак, це була тимчасова дипломатична установа, тоді як необхідно було запроваджувати постійні інституції для підтримання міжнародних контактів республіки. Характерно, що вже з грудня 1917 р. уряд України розпочинає зондаж ґрунту для заснування постійного зовнішньополітичного представництва.

Кінець 1917 р. відзначе-

но також спробами уряду УНР налагодити дипломатичні відносини з державними новоутвореннями на терені колишньої Російської імперії. Подібний напрям зовнішньополітичної діяльності випливав із необхідності пошуку союзників в умовах загострення відносин із Радянською Росією, поліпшення геополітичного становища та встановлення економічного обміну між Україною та цими державами. Перша така спроба була зроблена щодо Кубані, з якою Україну єднала й спільність етнічного складу населення.

На Кубань 18 грудня 1917 р. виїхала дипломатична делегація УНР у складі членів Центральної Ради М. Галагана (голова) і Є. Онацького (політичний радник), у супроводі моряків-чорноморців. У Катеринодарі делегація України мала зустрічі з головою кубанського крайового уряду Л. Бичем, відвідувала засідання вищих державних органів Кубані. Проте, встановлення дипломатичних відносин між державами тоді не відбулося, і політичні рандеву мали здебільшого консультативно-інформативний характер.¹⁵

У процесі розбудови системи дипломатичного представництва України першочергово увагу було приділено запровадженню представництв у країнах Четвірного блоку, оскільки після Брестської угоди відносини з ними вийшли на перший план міжнародної політики УНР.

До Німеччини 16 березня 1918 р. було направлено тимчасового представника УНР, члена Центральної Ради О. Севрюка, а 17 березня призначення тимчасовим представником до

Туреччини отримав член УЦР М. Левицький.¹⁶ Справа запровадження дипломатичного представництва в Австро-Угорщині дещо затяглася через протиріччя між державами з приводу створення Коронного Краю, що так і не виник унаслідок шовіністичної позиції імперії Габсбургів, хоча й передбачався умовами Брестського договору. Тільки 18 квітня 1918 р. було призначено посла України до Відня члена УЦР А. Яковліва (16).

Україна мала намір встановити дипломатичні відносини з Румунією, зважаючи на необхідність урегулювання територіального питання навколо південної Бессарабії, поділу військового майна Румунського фронту й узагалі забезпечення сприятливої ситуації на південно-західних кордонах республіки. До Румунії 5 квітня 1918 р. відїхало посольство УНР у складі посланника й повноважного міністра М. Галагана та двох аташе (16). Однак, згадана дипмісія фактично не розпочала роботу внаслідок антантофільської позиції румунського уряду.

Звичайно, обмеженість дипломатичних контактів України лише країнами Четвірного блоку не влаштувала керівництво УНР, оскільки робила зовнішньополітичний курс республіки однобічним, неспроможним до широкої участі в загальноєвропейських політичних процесах напередодні початку повоєнного врегулювання. В останні дні свого існування Центральна Рада зробила спробу запровадити свою дипломатичну присутність у державах Західної Європи.

До Швейцарії 27 квітня

Олександр Шульгін

1918 р. відбула дипломатична місія України до держав Західної Європи під проводом члена УЦР М. Шрага. До компетенції місії було віднесено діяльність в Іспанії, Італії, Франції та Швейцарії (16). Широке коло країн, які місія М. Шрага повинна була охопити роботою, дає змогу зробити висновок, що згадана інституція навряд чи визначалася як постійне дипломатичне представництво, тим більше, що практично всі європейські країни ще не визнали української незалежної державності. Імовірно, що ця місія повинна була виконати завдання міжнародного зондажу, збирання відповідної інформації для подальшого розвитку дипломатичних відносин із країнами західноєвропейського регіону.

Перші дипломатичні представництва України не мали необхідного законодавчого визначення, типової класифікації та певних штатів. Особовий склад представництва кожного разу визначався окремо. Це можна пояснити не тільки нестачею кадрів і коштів, а й відсутністю діючої системи державно-правового забезпечення

фундації зовнішньополітичного представництва республіки. Подібна ситуація турбувала керівництво служби міжнародних зносин України, співробітники якої підготували навесні 1918 р. проект закону «Про закордонні установи Української Народної Республіки».

Метою згаданого закону було підведення під процес розбудови зовнішньополітичного представництва УНР правової та організаційної бази. Згідно з ним, дипломатичні установи УНР за кордоном повинні були виконувати такі функції:

- вести політичні зносини з урядами країн акредитації;
- охороняти за кордоном інтереси політики й торгівлі УНР;
- захищати законні права громадян України за кордоном (16).

Законопроект встановлював номенклатуру закордонних закладів міжнародного відомства республіки: посольства та дипломатичні місії УНР, генеральні консульства, консульства, віце-консульства та консульські агенції. Пропонувалося встановити такі ранги голів дипломатичних представництв, які призначалися урядом країни: Посол, Посланник або Уповноважений Міністр, Міністр-Резидент, Повірений у справах. Решта співробітників закордонних установ повинна була призначатися головою МЗС УНР.

Законопроект пропонував і організаційно-штатну градацію дипломатичних інституцій України:

- посольство I-го розряду, на чолі з Послом або Посланником і Уповноваженим Міністром, у складі

радника, 2-х старших і молодшого секретарів, військового агента (аташе), 2-х перекладачів, загалом – 9 штатних одиниць;

- посольство II-го розряду, на чолі з Міністром-Резидентом, у складі радника, 2-х секретарів, військового аташе, 2-х перекладачів, усього – 7 осіб;

- посольство III-го розряду, під проводом Повіреного у справах, у складі секретаря та перекладача (16).

Як бачимо, цей законопроект уперше встановлював організаційно-штатну класифікацію дипломатичних установ України. Подібна система упорядкування представництв давала змогу проводити гнучку дислокацію державних закордонних установ залежно від значення тієї чи іншої держави в загальному плані зовнішньополітичної активності України. Судячи з архівних документів, керівництво УНР не встигло затвердити цей проект міжнародного відомства, не був утілений він і на практиці, хоча став основою пізнішого розроблення організаційних засад українського диппредставництва.

На ефективності роботи представництв негативним чином позначався незадовільний стан комунікацій між дипзакладами й урядом республіки. Посольствам бракувало конкретних директив із Центру та інформаційного матеріалу про становище в Україні. Як ішлося в доповіді посла УНР в Австрії А. Яковлева, представництво, незважаючи на попередню домовленість із прес-бюро Центральної Ради, практично не отримувало української преси. «Без часописів, повідомляв посол, почуваю себе зовсім одріза-

ним від України і не маю жодних інформацій». Навіть щоб отримати таку вкрай важливу інформацію, як хід ратифікації Україною Брестської мирної угоди, А. Яковлев змушений був їздити до берлінського посольства УНР (16).

Потреби захисту громадян України за кордоном, що було особливо важливим в умовах розпаду Російської держави, зумовлювали гостру необхідність у розбудові ще однієї важливої ланки зовнішньополітичної служби – консульського представництва.

Із кінця грудня 1917 р. міжнародне відомство України почало розробляти проект закону «Про установи для охорони інтересів українських підданих за межами Української Народної Республіки». «За для охорони інтересів українських підданих поза межами УНР, – ішлося в законопроекті, – встановлюються посади окремих консульських агентів УНР. Місцевості і держави, де потрібні консульські агенти УНР і межі територій, які кожним з них обслуговуються, зазначаються Генеральним секретаріатом справ міжнародних. Консульські агенти УНР знаходяться в відомстві Генерального секретаріату справ міжнародних і призначаються Генеральним секретарем цих справ за згодою з місцевими українськими організаціями, де такі організації існують».

Проект пропонував такі обов'язки консульських установ:

- видавати громадянам посвідчення для повернення в Україну;
- оформлення паспортів для виїзду до іноземних держав;

• матеріальна допомога громадянам України за кордоном;

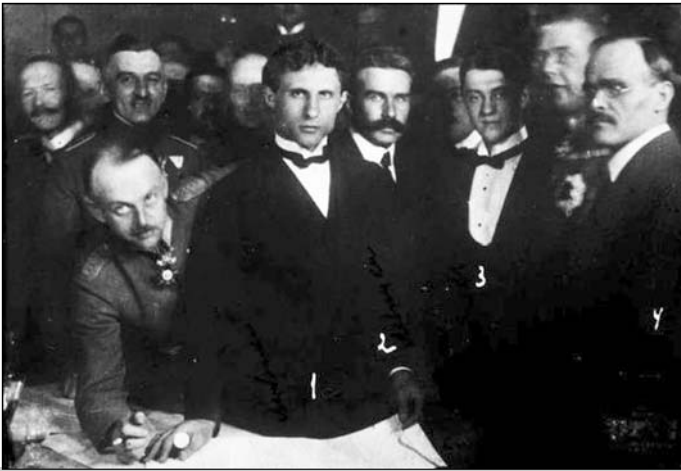
- здійснення особливих доручень уряду УНР.

Пропонувалися організаційна градація та штати консульських закладів України:

- генеральне консульство, у складі генконсула, секретаря та канцелярського співробітника;
- консульство, з консулом і секретарем;
- віце-консульство, у складі віце-консула та секретаря;
- консульське агентство, консульський агент і секретар (16).

Основні положення згаданого законопроекту знайшли відображення й у службову конкретизацію у створеному пізніше фахівцями міжнародного відомства України «Статуті о консульських установах УНР». Статут встановлював підлеглість консульських закладів дипломатичним представництвам республіки за місцем акредитації. Співробітники консульських установ повинні були призначатися наказами голови МЗС УНР у порозумінні з міністерствами торгівлі й промисловості та судових справ. Посади в консульствах мали право займати тільки громадяни УНР, і лише як виключення, консульськими агентами могли бути призначені українці з числа місцевих громадян.

З метою профілактики службових зловживань окремо зазначалося, що «усі особи на платних посадах в консульствах УНР не можуть займати жодної другої посади як державної, так і приватної, як також не можуть участвовати в правління якого би то

М. Любинський (у центрі) у Бресті на переговорах, 1918 рік

не було Товариства, яке цілю своєю ставить матеріальну користь». В оперативному відношенні консульства були керовані МЗС УНР, а у певних справах ще й міністерствами торгу і промисловості, фінансів, судових справ.

Крім роботи із захисту інтересів українських громадян за кордоном, консульства УНР зобов'язувалися інформувати зацікавлені відомства республіки та посольства країн перебування про «всі зміни і значні події у всіх галузях народногосподарського життя в межах консуль-

ської округи, а також міркування про можливе зміцнення і розвиток економічних зносин УНР з цією округою» (16).

На розгляд урядові було надано й проект майбутньої дислокації консульських закладів республіки. Передбачалося мати 68 консульських установ різних типів у 23 іноземних країнах та окремих регіонах колишньої Російської імперії. Найчисельнішу групу консульств планувалося розмістити на території держав, що утворилися після розпаду єдиної Росії – 33 установи. Це зрозумі-

ло з огляду на наявність на таких територіях великої української діаспори, інтереси якої керівництво УНР вважало своїм обов'язком підтримувати. Крім того, цього потребувала необхідність збереження торгово-економічних відносин у колишньому спільному економічному просторі імперії. Проект дислокації консульств відобразив і тогочасну пріоритетну зовнішньополітичну орієнтацію України на Центральні держави, де планувалося запровадити 21 консульську установу.

Отже, можна дійти висновків, що політична еволюція Центральної Ради від автономії у складі федеративної Росії до суверенної держави зумовила відновлення самостійної зовнішньої політики та дипломатії України. Закономірним наслідком процесу розбудови вітчизняної державності та її виходу на міжнародну арену стала фундація зовнішньополітичної (дипломатичної) служби України.

У період, що розглядається, відбулося створення центральної ланки служби – Генерального секретаріату міжнародних справ, а згодом – міністерства закордонних справ. Вона будувалася в організаційному плані за функціональ-

ною ознакою та зосередила роботу на формуванні головних організаційно-правових підвалин основних компонентів служби міжнародних зносин.

УНР почала домагатися розповсюдження свого дипломатичного представництва в Європі. Від тимчасових установ типу делегації на переговори в Бресті вона переходить до запровадження постійних представництв. Щоправда, вони не мали належного організаційного обґрунтування й оформлення.

Міжнародне відомство України почало виробляти й організаційно-юридичні підвалини консульського представництва, однак скрутні обставини міжнародного становища республіки не дали змоги перевести цю роботу в практичну площину.

У період Центральної Ради намітилися певні магистральні напрями подальшого розвитку зовнішньополітичної служби України. Однак, обмежений історичний термін існування самої Центральної Ради, несприятливі зовнішні умови відродження української суверенної державності спричинилися до незавершеності планів подальшого розвитку служби міжнародних відносин України.

АНОТАЦІЯ

У статті проаналізовано етап заснування дипломатичної служби доби Центральної Ради. Розглянуто теоретичні, політико-правові та світоглядні засади вітчизняного державотворення, складові впливу демократичних цінностей на становлення та розвиток зовнішньополітичного пріоритету Української держави.

Ключові слова: українська дипломатія, державотворення, Центральна Рада, зовнішньополітична служба.

АННОТАЦІЯ

В статье проанализирован этап основания дипломатической службы в период Центральной Рады. Рассмотрены теоретические, политико-правовые и мировоззренческие основы отечественного государства, составляющие влияния демократических ценностей на становление и развитие внешнеполитического приоритета Украинского государства.

Ключевые слова: украинская дипломатия, создание государства, Центральная Рада, внешнеполитическая служба.

¹ *Історія України в документах, матеріалах і спогадах очевидців.* – К., 1991. – С. 31.

² *Центральний державний архів вищих органів влади та управління України (ЦДАВОВУ), Ф. 2592, Оп. 1, Спр. 23, Арк. 3.*

³ *За велич нації.* – Львів, 1938. – С. 97; *Головченко В. В обороні української справи // Політика і час.* – 2005. – №6. – С. 54.

⁴ *Rudnytsky I. Essays in modern Ukrainian history.* – Edmonton, 1987. – P. 98-99.

⁵ *Дорошенко Д. Історія України. 1917–1923.* – Ужгород, 1929. – Т.1. – С. 239.

⁶ *ЦДАВОВУ, Ф. 2592, Оп. 1, Спр. 23, Арк. 11-12.*

⁷ *Там само, Спр. 34, Арк. 8.*

⁸ *Берестейський мир. Спомини і матеріали.* – Львів, 1928. – С. 196.

⁹ *ЦДАВОВУ, Ф. 2592, Оп. 1, Спр. 75, Арк. 11, 39.*

¹⁰ *Там само, Арк. 11.*

¹¹ *Грушевський М. На порозі нової України.* – К., 1918. – С.16, 22, 24.

¹² *Шульгин О. Без території.* – Париж, 1934. – С. 74.

¹³ *Симоненко Р.Г. Міжнародне утвердження України // Політика і час.* – 1995. – № 12. – С. 63.

¹⁴ *Андрієвський В. З минулого.* – Берлін, 1923. – Т. 2. – С. 9.

¹⁵ *Галаган М. Вказ. праця.* – Ч. IV, С. 68-69, 77.

¹⁶ *ЦДАВОВУ*